ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟΥ ΛΟΥΪ ΜΕΡΑΝΤ

Η ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΤΗΣ ΠΕΘΑΜΜΕΝΗΣ

ΤΟ «Δελτίο των Ψυχικών Ερευνών» του Παρισιού ο δόκτωρ Λουϊ Μέραντ αναφέρει την ακόλουθη περιπέτεια που του συνέβη κάποτε στο σπίτι ενός φίλου του γιατρού, που είχε τη μανία ν' ασχολήται με τις απόκρυφες επιστήμες :

«Είμαι, γράφει ο Γάλλος δόκτωρ, ο πιο κακόπιστος άνθρωπος. Ποτέ δεν παραδέχομαι ένα πράγμα, αν δεν το δω με τα μάτια μου. Η ιστορίες των φαντασμάτων μ' αφίνουν ασυγκίνητο. Ευχαρίστως θα κοιμόμουν μιά θυελλώδη νύχτα στο νεκροταφείο του Πέρ Λασαίζ αν μου έξασφάλιζαν ένα καλό κρεββάτι. Κι' όμως σήμερα αναγκάζομαι να σας ομολογήσω ότι κάποτε φοβήθηκα. Ναί, κόντεψα να πεθάνω από τη φρίκη έκείνη την καταραμένη νύχτα. Ο φίλος μου ο γιατρός Πώλ Ντυβέρ μου είχε τηλεφωνήσει από νωρίς να πάω να τον κρατήσω συντροφιά.

— Έλα, μου είπε, στο σπίτι... Θα δής ότι δεν θα χάσης την ώρα σου. Θα προσπαθήσω να σε διασκεδάσω... Θέλω ν' αφιερώσης αυτό το βράδυ σε μένα. Έχω ανάγκη απόψε από τη συντροφιά σου...

— Μου είνε αδύνατο, τ' απάντησα. Έχω πρόσκλησι σε γεύμα...

— Άκουσε, Λουϊ, επέμενε έκείνος, απόψε απφάσισα να σκοτωθώ. Αν δεν έρθης να με φής, είμαι χαμένος. Όλες η μελέτες μου θα καταστραφούν και θα πάρω στον τάφο το μυστικό μου.

Ανατρίχιασα. Η φωνή του είχε τόση πειστικότητα, ώστε κατάλαβα ότι μιλούσε σοβαρά.

— Ντυβέρ, του φώναξα, τρελλάθηκες; Γιατί θες ν' αυτοκτονήσης;

—Έλα στό σπίτι και θά σου έξηγήσω την αιτία, μου άπάντησε και κρέμασε τ' άκουστικό.

Έμεινα δέκα λεφτά της ώρας σκεφτικός. Έπρεπε όπωσδήποτε να σώσω το φίλο μου. Τέλος άπεφάσισα να θυσιάσω το γεύμα και να πάω να τον έπισκεφθώ.

Τον βρήκα ντυμένο με μεγάλη έπισημότητα. Φορούσε το φράκο του, είχε δέσει με γούστο το λευκό του παπιγιόν, ήταν χτενισμένος με έπιμέλεια και τίποτε δεν έδειχνε ότι αυτός ο άνθρωπος έπρόκειτο να πεθάνη μέσα σε λίγες ώρες. Νόμισα ότι άστειευόταν.

— Πώλ, του είπα, μου χάλασες αδίκως τη βραδυά μου.

Ο Ντυβέρ με κύτταξε κατάματα.

—Δέν σ' άναγνωρίζω, μου είπε με λυπημένη φωνή. Δέν είσαι πειά ο σοφός φίλος μου. Μοιάζεις σάν τις χιλιάδες των άνθρώπων που ζούν και πεθαίνουν χωρίς να κάνουν τίποτε.

Έπειτα με παρέσυρε στο γραφείο του, άνοιξε ένα ντουλάπι και μου έδειξε ένα σκελετό. Κατόπιν τράβηξε το άπάνω συρτάρι, έψαξε λίγα λεπτά κ' ύστερα πήρε μιά φωτογραφία και μου την έδωσε. Ήταν μιά έξαιρετικής ομορφιάς γυναίκα. Στην άκρη της ύπήρχε μιά άφιέρωσι :

«Στον άγαπημένο μου Πώλ, γιά νά με θυμάται.
Η Λουλού του».

—Η Λουλού ! άπόρησα. Η Λουλού Φάμπρ ! Ώστε έσύ ήσουν ο τρυφερός φίλος της.

Και σάν άστραπή πέρασαν από το μυαλό μου τα τρελλά φοιτητικά χρόνια μας. Άγαπούσαμε κι' οι δυό αυτή την εύθυμη γυναίκα. Χόρευε τότε στο «Μαξίμ», στο νυχτερινό κέντρο της μόδας. Έκείνος είχε σταθή πιο τυχερός. Μα ποτέ δεν μου είχε κάνει λόγο γι' αυτή την περιπέτειά του. Έπειτα η Λουλού χάθηκε μυστηριωδώς από το Παρίσι και δέν ξανάκουσα νά γίνεται λόγος γι' αυτήν.

—Ήταν άξιαγάπητη γυναίκα, είπα στον Ντυβέρ. Κρίμα που χάθηκε τόσο άδοξα !...

—Η Λουλού είχ' ένα τραγικό τέλος, μου άπάντησε ο φίλος μου. Πέθανε από τις καταχρήσεις των ναρκωτικών. Και νά τώρα πώς κατάντησε....

Ωπισθοχώρησα τρομαγμένος. Ο Ντυβέρ μου είχε δείξει τον σκελετό που είχε στο ντουλάπι του.

—Ναί, φίλε μου, μή σου φαίνεται παράξενο. Αυτό είνε ή άγαπημένη μου Λουλού. Μιά νύχτα, δυό χρόνια μετά το θάνατό της, πήγα στον τάφο της, την ξέθαψα και την έφερα στο έργαστήριό μου. Δέν μπορούσα νά κάνω χωρίς τη συντροφιά της. Και τώρα δέν σε κρατώ. Μπορείς νά πάς νά διασκεδάσης...

Έσκυψα το κεφάλι στενοχωρημένος.

—Έχεις δίκηο, Πώλ, του άπάντησα. Θά μείνω νά σου κρατήσω συντροφιά.

Ο Ντυβάλ ήταν εύχαριστημένος. Άναψε το πούρο του, περπάτησε λίγο μέσα στο δωμάτιο κι' έπειτα μου είπε :

—Χθές τη νύχτα είδα ένα παράξενο όνειρο. Η Λουλού είχ' έρθει στο σπίτι. Ήταν ντυμένη όπως τότε, με την ίδια κομψότητα, κι' ήταν πάλι τρυφερή μαζύ μου. Μείναμε μέχρι το πρωί. Όταν έφευγε όμως, μέ φίλησε στο στόμα και μου είπε : «Άπόψε στάς δώδεκα ή ώρα θά ξανάρθω. Και δέν θά χωρισθούμε πειά ποτέ». Έγώ τινάχθηκα τρομαγμένος από το κρεββάτι μου. Ήταν τόσο ζωηρό αυτό τ' όνειρο, ώστε έκανα μιά ώρα νά συνέλθω. Έχω διαβάσει, Μέραντ, πολλά βιβλία γι' αυτές τις περιπτώσεις των νεκρών, που προειδοποιούν τους ζωντανούς γιά το θάνατό τους. Είμαι λοιπόν βέβαιος ότι στάς δώδεκα ή ώρα θά πεθάνω. Γι' αυτό ζήτησα νά μου κρατήσης συντροφιά. Θέλω νά μάς δή μαζύ, όταν θά έρθη. Όπως τότε, στά φοιτητικά χρόνια μας...

—Πρέπει νά σε κυττάξη κανένας συνάδελφος, του είπα άνήσυχος. Η μελέτες σου τάραξαν το μυαλό. Γιατί κράτησες κοντά σου αυτό τον μακάβριο σκελετό ; Σε τί σου χρησίμεψε ;

—Άφησε τις παρατηρήσεις σου, γιατί περνάει άδικα η ώρα. Πρέπει νά έτοιμασθούμε και μάλις έχουμε καιρό.

Έπειτα, χωρίς νά περιμένη άπάντηση, πήρε το σκελετό της Λουλούς, τον μετέφερε προσεχτικά στο σαλόνι και τον λύγισε σε μιά πολυθρόνα. Κατόπιν έβαλε κοντά του ένα τραπεζάκι και δυό πολυθρόνες. Μετά έφερε ένα δίσκο με τρία ποτήρια, μιά μποτίλια ούίσκυ και μιά τράπουλα.

—Τώρα, μου είπε, μπορούμε νά παίξουμε χαρτιά, γιά νά περάση η ώρα. Έχουμε άκριβώς μιά ώρα καιρό ώς που νά έρθη.

Κάθησα χαμογελώντας είρωνικά στην πολυθρόνα, που βρισκόταν άπέναντί του. Δίπλα μου είχα το σκελετό της Λουλούς. Μ' αυτό δέν μ' άνησυχούσε καθόλου. Το δωμάτιο φωτιζόταν άπλετα. Ο φίλος μου, λίγο χλωμός, κάθησε κι' αυτός στην τρίτη πολυθρόνα, άνακάτεψε τα χαρτιά και τα μοίρασε. Παίξαμε άμίλητοι μιά όλάκληρη ώρα. Κυριευόνος από τη μανία του παγνιδιού κι' από την έξαιρετική τύχη του φίλου μου, ξέχασα την τραγική του ιστορία και τον σκελετό της Λουλούς. Ξαφνικά, άνοιξε με κρότο ένα παράθυρο και την ίδια στιγμή έσβησε το ήλεκτρικό. Έκανα νά σηκωθώ από τη θέσι μου, γιά νά ίδω τί συμβαίνει, όταν άκουσα τον Ντυβέρ νά μου ψιθυρίζη με μιά βραχνή φωνή :

—Μήν κινηθής ! Μήν κάνεις θόρυβο και την τρομάξεις !...

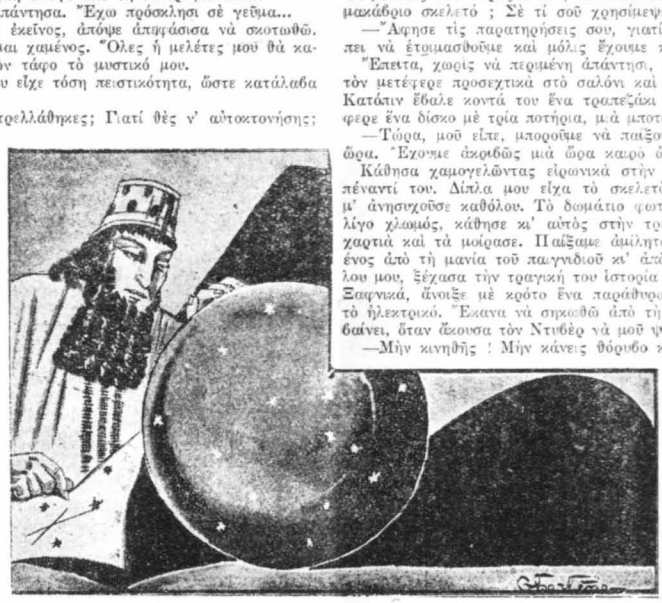

Αν ήμουν ένας Άσσύριος μάγος, θά μπορούσα μέ τ' άστρα....

Χωρίς νά το θέλω, κύτταξα προς το κάθισμα της Λουλούς. Ο σκελετός της φωσφόριζε άπαίσια. Πέρασαν ένα, δυό, τρία λεπτά και σέ μιά στιγμή είδα κάτι, που έκαναν τις τρίχες μου νά σηκωθούν από το φόβο. Σιγά - σιγά αυτός ο σκελετός άρχισε νά παίρνη τη μορφή ένός άνθρωπίνου σώματος. Και είδα, ναί, είμαι βέβαιος, ότι είδα την Λουλού Φάμπρ με την ίδια γοητευτική όμορφιά της.

Ο φίλος μου έτρεμε από τη συγκίνησί του κι' άκουγα τα δόντια του νά χτυπούν μέσα στο σκοτάδι. Τέλος ένοιωσα το τραπέζι ν' αναποδογυρίζεται, τα ποτήρια νά σπάζουν, κι' άκουσα καθαρά ένα γέλιο, ένα σαρκαστικό γυναικείο γέλιο. Μ' ένα ούρλιασμα τρόμου πήδησα μακρυά άπ' αυτό το καταραμένο μέρος. Άπρόοπτα ξανάναψε το φώς. Και τότε είδα με φρίκη τον φίλο μου πεσμένο κατάγής, στά πόδια του μακάβριου σκελετού. Ήταν νεκρός. Έφυγα σάν νά με κυνηγούσαν από το σπίτι του Πώλ Ντυβέρ. Δέν ύπήρχε καμμιά αμφιβολία ότι όσα είχα δή ήσαν άληθινά κι' ότι ο φίλος μου είχε πεθάνει στις δώδεκα ή ώρα, σύμφωνα με την προειδοποίησι της άγαπημένης του. Κι' όμολογώ ότι γιά πρώτη φορά πίστεψα στά πνεύματα και στις μυστηριώδεις δυνάμεις του ύπερτέρων. Από τότε άφωσιώθηκα κι' έγώ στις μελέτες των σκοτεινών αυτών μυστηρίων. Μα δέν κατάφερα μέχρι σήμερα και πολλά πράγματα. Αν ήμουν ένας Άσσύριος μάγος, θά μπορούσα ίσως μέ τ' άστρα και τούς υπολογισμούς να τούς δώσω μιά έξήγησι. Δυστυχώς είμ' ένας φτωχός δόκτωρ και γι' αυτό άρκούμαι στο νά καλώ κι' έγώ τα πνεύματα και νά συζητώ μαζύ τους, όπως ο άτυχος φίλος μου Ντυβέρ.

ΛΟΥΪ ΜΕΡΑΝΤ

ΠΑΝΣΕΔΕΣ

Η λησμονιά στην καρδιά κι' ο ύπνος στά βλέφαρα έρχονται και τά δυό μέ την ίδια εύκολία.

Άλφρ. Μυσσέ

* * *

Αν η εύσέβεια ανεβάζει την ψυχή μας στον ούρανό, η άγάπη κατεβάζει τον ούρανό ώς τα πόδια μας.

Βύρων